

การศึกษาและการสร้างโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ

อุมาภรณ์ สุขารมณฺ์*

บทคัดย่อ

เพื่อศึกษานักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถและมีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมาเพื่อสร้างโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้สำหรับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ โดยกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 10 คน กลุ่มควบคุม 10 คน

ตอนที่ 1 การศึกษานักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถและแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา

ผลจากการศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร จำนวน 232 คน มีนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถและมีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมาจำนวน 62 คน เป็นชาย 39 คน หญิง 23 คน และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและมีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้สูงกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ขึ้นไป มีจำนวน 170 คน เป็นชาย 79 คน หญิง 91 คน

ตอนที่ 2 การเข้ารับโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้

1. นักเรียนที่ได้รับการพัฒนาด้วยโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้มีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการพัฒนาด้วยโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนที่ได้รับการพัฒนาด้วยโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้มีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่ได้รับการพัฒนาด้วยโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้มีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน

คำสำคัญ แรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ
โปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้

Abstract

The study aimed to investigate underachieving students who had learning intrinsic motivation lower than 25th percentile. In addition, this study was proposed to construct a programme for developing the learning intrinsic motivation for underachievers. Sample consisted of 20 students who had low -intrinsic motivation involving in this programme. Dividing to 2 groups, the first 10 were in an experimental group and another 10 were in controlled group.

* นิสิตปริญญาโท คณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

Results showed that :

In phase 1, there were 62 underachieving students (39 males and 23 females), who had learning intrinsic motivation lower than 25th percentile among 232 Matthayom Suksa II students. In other words, there were 170 students (79 males and 91 females) who had intrinsic motivation of learning higher than 25th percentile in a government secondary school, Bangkok.

In Phase 2,

2.1 Students who participated in the programme had learning intrinsic motivation significantly higher than students who did not at the level .01.

2.2 After participating in the programme, student's learning intrinsic motivation were significantly higher than prior students' participation.

2.3 There were no significant differences between male and female students' intrinsic motivation of learning after participating in the programme.

ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

การพัฒนาประเทศในปัจจุบันเน้นการพัฒนาคนโดยเฉพาะในเรื่องการให้การศึกษา ซึ่งมีความสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 มาตรา 6 ที่จัดการศึกษาเพื่อพัฒนาให้คนไทยเป็นมนุษย์ที่มีความสมบูรณ์ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม สติปัญญา มีความรู้ คุณธรรมและสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างดีและมีความสุข (สำนักงานปฏิรูปการศึกษา. 2542: 4) และ การศึกษายังมีความสำคัญอย่างยิ่งที่ ต้องการวางรากฐานทางการศึกษาให้มีประสิทธิภาพเพื่อพัฒนาบุคคล โดยคำนึงถึงการส่งเสริมให้บุคคลได้ใช้ศักยภาพ และใช้ความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่ แต่ในสภาพความเป็นจริงนั้นการปฏิบัติมิได้เป็นไปตามเป้าหมาย ในแง่ของผู้เรียนที่ยังไม่สามารถพัฒนาความรู้และความสามารถที่ตนเองมีอยู่ให้เจริญงอกงามและใช้ประโยชน์เท่าที่ควรจะเป็น (Deci ; & Ryan. 1990: 11)

การที่ผู้เรียนจะเรียนได้ดีนั้นจำเป็นต้องมีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ แรงจูงใจภายในเป็นคุณลักษณะที่สำคัญในการสร้างแรงผลักดันที่ต่างกัน ในการแสดงพฤติกรรมออกมา แรงจูงใจภายในสามารถอธิบายพฤติกรรมบางอย่างที่บุคคลทำกิจกรรมหรือ

งานต่างๆ ที่บุคคลนั้นไม่ได้รับรางวัลหรือแรงเสริมใดๆ แรงจูงใจภายในให้ความสำคัญถึงคุณลักษณะของงานเป็นตัวกระตุ้นทำให้บุคคลเกิดความอยากรู้ ความอยากเห็น สนใจ อยากเรียนรู้ รับผิดชอบ และอื่นๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่างๆ ได้ ความสำคัญของเรื่องแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ของนักเรียนจึงมีความสำคัญ

นักทฤษฎีและนักวิจัยต่างตระหนักถึงความสำคัญของเรื่องแรงจูงใจภายใน ในการเรียนรู้ ซึ่งแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ตามความหมายของ ออร์พินท์ ชูชม และคณะ (2543: 3) หมายถึง ความต้องการและความพึงพอใจของนักเรียนที่จะแสดงพฤติกรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้น โดยไม่ต้องอาศัยรางวัลภายนอก (Deci ; & Ryan. 1990: 25) ผู้ที่มีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้สูงนั้นจะมีลักษณะความกระตือรือร้น สนใจ ทุ่มเท ชยัน และเพียรพยายามในการเรียน ซึ่งงานที่ได้รับมอบหมายนั้นต้องมีความเพลิดเพลินที่ได้รับจากความสนใจ ความอยากรู้อยากเห็น ในกิจกรรมนั้น งานที่ยากและมีความท้าทายผู้เรียนจะมีความทุ่มเทและรับผิดชอบต่องานมาก (Haywood ; & Switzky. 1968: 50) และผู้เรียนยังต้องมีความพยายาม

ที่จะรอบรู้อย่างมีอิสระทางด้านความคิด (independence mastery) ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะทำให้ผู้เรียนมีความสำเร็จหรือความล้มเหลวของตนเอง (Harter. 1981: 279) ซึ่งเป็นแรงผลักดันสำคัญในการเกิดแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ ความเข้าใจของบุคคลทั่วไปเห็นว่ารางวัลภายนอกต่างๆ ได้แก่ เงิน ตลอดจนกฎเกณฑ์ข้อบังคับต่างๆ ที่ใช้อยู่ในโรงเรียนและในบ้าน เป็นสิ่งจูงใจให้เกิดพฤติกรรมที่ต้องการ เช่น ของรางวัล ของขวัญ หรือสิ่งตอบแทนอื่นๆ และการเข้าร่วมกิจกรรมที่น่าสนุก นักเรียนมีแนวโน้มที่จะสูญเสียความสนใจและความเต็มใจในการทำงานหลังจากรางวัลนั้นหมดสิ้นไป (วิลลาสลักซ์ ฌีวีลลี. 2542: 2) แรงจูงใจภายในมีบทบาทและมีความสำคัญต่อพฤติกรรมการเรียนรู้และความสำเร็จของนักเรียนมากที่สุด เพราะแรงจูงใจภายในจะทำให้เกิดความปรารถนาในการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จ เกิดความพร้อมในการที่จะต่อสู้กับอุปสรรค มีความทะเยอทะยาน มีความกล้า รู้จักตัดสินใจทำในสิ่งที่เหมาะสมกับความสามารถของตนเอง มีการวางแผนในการทำงาน และมีลักษณะของการพึ่งตนเอง ฮาร์เตอร์ (Harter. 1981: 20) ได้ระบุองค์ประกอบของแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ในชั้นเรียนไว้ 3 องค์ประกอบ ได้แก่ ความชอบในสิ่งที่ ทำทหาย ความอยากรู้อยากเห็น และความรอบรู้สามารถที่เป็นอิสระ แนวคิดแรงจูงใจที่สามารถและมีประสิทธิผลเป็นแหล่งการรู้คิดของตนเองอย่างเต็มที่ที่จะจูงใจและตอบสนองภายใน นักเรียนที่เกิดแรงจูงใจภายในจะมีโอกาสประสบความสำเร็จมากกว่าผู้ที่ไม่มีความจูงใจภายใน บางครั้งแรงจูงใจภายในอาจทำให้เกิดพฤติกรรมของบุคคลเปลี่ยนไป เช่น มีความรับผิดชอบต่อตนเองและกลุ่ม รู้จักวิธีการเรียนรู้ คิดเป็น ทำเป็น รู้จักการแก้ปัญหา มีความคิดสร้างสรรค์ มีความใฝ่ฝัน รู้จักแสวงหากระตือรือร้น ขยันหมั่นเพียร มีความต้องการความสำเร็จ แรงจูงใจภายในสามารถทำให้การเรียนรู้มีประสิทธิผลโดยไม่ต้องพึ่งพาอาศัยปัจจัยภายนอก เช่น รางวัลหรือข้อบังคับใดๆ โดยที่แรงจูงใจภายในจะเน้นคุณลักษณะ

ภายในงานหรือกิจกรรม เช่น ความเพลิดเพลินที่ได้รับจากกระบวนการเรียนรู้ ความสนใจ ความอยากรู้อยากเห็นในกิจกรรมนั้นๆ การเรียนรู้งานที่ยากและท้าทาย ความทุ่มเทผูกพัน ความรับผิดชอบในงาน เป็นสิ่งผลักดันให้เกิดแรงจูงใจภายใน (Gottfried; Fleming ; & Gottfried. 1994: 50)

พวงชมพู อร่ามกุล (2549:23) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ คือ ความสามารถทำแบบทดสอบทางสติปัญญาได้สูง (ไอคิวสูง) แต่เมื่อทำการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในโรงเรียนกลับทำได้ในระดับต่ำกว่าความเป็นจริงหรือได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 3 รวมทั้งมีผลงานต่างๆ ในโรงเรียนต่ำกว่าความสามารถที่ควรจะเป็น ซึ่งลักษณะของเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงนั้นมาจากพฤติกรรมการเรียนของเด็กที่ขาดแรงจูงใจในการเรียน ไม่สนใจหรือมุ่งมั่นต่อการเรียนจริงจัง ไม่มีวินัยและขาดความรับผิดชอบ ขาดความเชื่อมั่น หลีกเลียงที่จะทำสิ่งที่ท้าทาย มักจะคิดว่าตนแตกต่างและไม่เป็นที่ต้องการของครอบครัว เพื่อน และครู ซึ่งพฤติกรรมที่ไม่ดีเหล่านี้จะส่งผลให้เด็กไม่เรียนอย่างเต็มความสามารถ (สุภาพวรรณ สิงขรอาจ. 2547: 11)

จะเห็นได้ว่าแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้มีความสำคัญในการพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ฉะนั้นจึงควรพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ของนักเรียนด้วยทฤษฎีการประเมินความรู้คิด (Cognitive Evaluation Theory) มีแนวคิดว่าพฤติกรรมที่เกิดจากแรงจูงใจภายในเป็นพฤติกรรมที่จะทำให้บุคคลรู้สึกตนมีความสามารถ (Competent) และกำหนดได้ด้วยตนเอง (Self-determination) ทฤษฎียืนยันว่ามีผลกระทบต่อแรงจูงใจภายใน คือ 1) เปลี่ยนแปลงการรับรู้สาเหตุของการกระทำ (Locus of causality) และ 2) การเปลี่ยนแปลงความรู้สึกของบุคคลในเรื่องที่ตนมี

ความสามารถ และมีอิสระที่จะกำหนดได้ (Deci ; & Ryan. 1990: 40)

ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษานักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถซึ่งอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในช่วงวัยรุ่นอายุ 12-14 ปี ในมิติทางจิตวิทยาของวัยรุ่นว่า เป็นวัยที่อยู่ในภาวะหัวเลี้ยวหัวต่อแห่งชีวิตที่จะต้องมีการปรับตัวต่อสิ่งแวดล้อมใหม่ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการเรียน ต้องเปลี่ยนระบบการเรียนจากระดับประถมศึกษาไปสู่ระดับมัธยมศึกษา ทำให้เด็กอาจมีปัญหาทางด้าน การเรียนได้ ซึ่งอาจจะส่งผลให้เด็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถได้ ในภาวะที่ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถที่แท้จริงของตนเองจึงเป็นเรื่องที่ควรหาทางป้องกันและขจัดปัญหาไม่ให้เกิดขึ้น ดังผลการวิจัยที่ พบว่าแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Haywood ; & Switzky. 1986: 30) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อรพินทร์ ชูชม และ อัจฉรา สุขารมณ (2543: 48) ที่พบในทำนองเดียวกันว่าแรงจูงใจภายในมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการแก้ปัญหา โดยทั่วไปด้วย

ด้วยเหตุผลดังกล่าวแล้ว ผู้วิจัยจึงมีความมุ่งหมายที่จะศึกษาและสร้างโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ เพื่อให้นักเรียนได้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นไปตามศักยภาพที่มีอยู่โดยการนำกิจกรรมกลุ่มมาใช้เพื่อพัฒนาให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ เนื่องจากการใช้กิจกรรมกลุ่มเป็นกระบวนการช่วยเหลือนักเรียน โดยเน้นให้นักเรียนได้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้ตระหนักถึงพฤติกรรมที่มีปัญหาทางด้าน การเรียนที่ไม่เป็นไปตามศักยภาพของตนที่มีอยู่ ฉะนั้นการสร้างโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้สำหรับนักเรียน ผู้วิจัยมีความมุ่งหวัง

ว่าจะสามารถช่วยเหลือนักเรียนให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการเรียนรู้ของนักเรียนให้สามารถเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสมตามศักยภาพที่มีอยู่ ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น อีกทั้งยังเป็นการป้องกันปัญหาต่างๆ โดยไม่ให้เกิดการสูญเปล่าทางการศึกษาอีกด้วย

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อสำรวจนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถและมีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ต่ำกว่าเกณฑ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อสร้างโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้สำหรับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ และมีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ต่ำกว่าเกณฑ์
3. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถและมีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ต่ำกว่าเกณฑ์ที่เข้าร่วมโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้มีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้
2. นักเรียนที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้มีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการเข้าร่วมโปรแกรม
3. นักเรียนหญิงและนักเรียนชายที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้มีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้แตกต่างกัน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า ดังนี้

ตอนที่ 1 การศึกษาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 232 คน จาก 12 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 20 คน ทำการทดสอบโดยการวัดระดับสติปัญญาแล้วนำคะแนนที่ได้มาเทียบกับคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) ของนักเรียนเมื่อตอนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 แล้วจึงคัดเลือกเฉพาะนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถและมีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ ต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา จำนวน 62 คน

ตอนที่ 2 พัฒนาโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้

ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนชั้นมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร ประจำปีการศึกษา 2549 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถและมีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมาจำนวน 62 คน ชาย 39 คน หญิง 23 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2549 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถและมีแรงจูงใจภายในต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 จำนวน 62 คน โดยสุ่มอย่างง่ายมา 20 คน แบ่งเป็นชาย 11 คน และหญิง 9 คน จากนั้นสุ่มอย่างง่ายแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง 10 คน ชาย 6 คน หญิง 4 คน และกลุ่มควบคุม 10 คน ชาย 5 คน หญิง 5 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้เครื่องมือดังนี้

1. แบบสอบถามแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้

2. โปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้

3. แบบทดสอบความสามารถทางสติปัญญาของ ราเวน (Raven)

วิธีดำเนินการทดลอง

วิธีดำเนินการทดลอง มีลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ก่อนการทดลอง

ผู้วิจัยขอความร่วมมือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร แล้วคัดเลือกนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถตอบแบบสอบถามแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้แล้วเก็บผลการตอบแบบสอบถามแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

2. ระยะเวลาการทดลอง

ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลอง

กลุ่มทดลองผู้วิจัยใช้โปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้พัฒนานักเรียนกลุ่มทดลองเป็นเวลา 3 วัน 2 คืน จำนวน 14 คาบ ตั้งแต่วันที่ 17-19 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2550 สถานที่ดำเนินการ คือ สวนสุขภาพพร-สนอง ซอยสุขสวัสดิ์ 26 เขตราชบุรี บุรณะ กรุงเทพมหานคร ส่วนกลุ่มควบคุม เป็นการเรียนรู้โดยอิสระตามปกติโดยไม่มีการจัดโปรแกรมแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้

3. ระยะเวลาหลังการทดลอง

3.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้และนักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ของนักเรียนตอบแบบสอบถามแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ของนักเรียนฉบับเดียวกับที่ใช้ก่อนการดำเนินการโปรแกรมอีกครั้งหนึ่ง แล้วเก็บคะแนนที่ได้เป็นคะแนนหลังการทดลอง (Posttest)

3.2 ผู้วิจัยนำคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest) และหลังการทดลอง (Posttest) ที่ได้จากแบบสอบถามแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ของนักเรียนมาวิเคราะห์ตามวิธีทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

1. ศึกษาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานครที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถและมีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ต่ำกว่าเกณฑ์

2. เปรียบเทียบแรงจูงใจภายใน ในการเรียนรู้อีกก่อนและหลังการได้รับโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถและมีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ต่ำกว่าเกณฑ์

3. เปรียบเทียบแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้อีกระหว่างนักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้กับนักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้

4. เปรียบเทียบแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้อีกระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถและมีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ต่ำกว่าเกณฑ์

สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 การศึกษานักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถและแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา

ผลจากการศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร จำนวน 232 คน มีนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถและมีแรงจูงใจภายในในการ

เรียนรู้ต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมาจำนวน 62 คน เป็นชาย 39 คน หญิง 23 คน และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและมีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้สูงกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ ที่ 25 ขึ้นไป มีจำนวน 170 คน เป็นชาย 79 คน หญิง 91 คน

ตอนที่ 2 การเข้ารับโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้

1. นักเรียนที่ได้รับโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้มีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาในแต่ละองค์ประกอบ พบว่า องค์ประกอบด้านความต้องการสิ่งที่ทำหาย ด้านความสนใจ-เพลิดเพลิน ด้านความเป็นตัวของตัวเอง และด้านความต้องการมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนองค์ประกอบด้านความมุ่งมั่นไม่แตกต่างกัน

2. หลังการทดลองนักเรียนที่ได้รับการพัฒนาด้วยโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้มีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาในแต่ละองค์ประกอบ พบว่า องค์ประกอบด้านความต้องการสิ่งที่ทำหาย ด้านความสนใจ-เพลิดเพลิน ด้านความเป็นตัวของตัวเองและด้านความต้องการมีความสามารถมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนองค์ประกอบด้านความมุ่งมั่นไม่แตกต่างกัน

3. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่ได้รับโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ มีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้โดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

การอภิปรายผล

ตอนที่ 1 การศึกษานักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถและแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา

ผลจากสำรวจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 232 คน มีนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถและมีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมาจำนวน 62 คน เป็นชาย 39 คน หญิง 23 คน และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและมีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้สูงกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ขึ้นไป มีจำนวน 170 คน เป็นชาย 79 คน หญิง 91 คน ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษานักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถส่วนใหญ่จะเป็นนักเรียนชายมากกว่านักเรียนหญิง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของแมคคอลลและคณะ (Mathieu Roy ; & Carole, Vezeau. 2005: 227; citing in MCcall, et al. 2000) ที่พบว่านักเรียนเพศชายเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถมีอัตราสูงกว่านักเรียนเพศหญิง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ อัจฉรา สุขารมณ และอรพินทร์ ชูชม (2530:57) ที่ศึกษาเปรียบเทียบนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติและพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเมื่อเทียบกับความสามารถทางสติปัญญาของนักเรียนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติขึ้นอยู่กับเพศของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยนักเรียนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย และส่วนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง

ตอนที่ 2 การเข้ารับโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้

1. นักเรียนที่ได้รับการพัฒนาด้วยโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้มีแรงจูงใจ

ภายในในการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการพัฒนาด้วยโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 การที่นักเรียนที่ได้รับการพัฒนาด้วยโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้มีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้สูงกว่าอาจเป็นเพราะว่าโปรแกรมนี้ส่งเสริมให้นักเรียนสามารถคิดตัดสินใจและแก้ไขปัญหาด้วยตนเองอย่างเหมาะสมและมีอิสระทางด้านความคิด มีการริเริ่มทำสิ่งต่างๆด้วยตนเอง ซึ่งเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ โดยรู้ความต้องการของตนเองจะต้องมีความสนใจเพลิดเพลินกับสิ่งที่ทำ รับรู้ความสามารถของตนเองจึงทำให้เกิดมีความมุ่งมั่น ซึ่งเป็นไปตามที่ ดีซีและไรอัน (Deci ; & Ryan. 1990:50) เสนอแนะว่า เมื่อบุคคลรับรู้ความต้องการของตนเอง ระบุว่าตนเองมีความสามารถ และต้องการลิขิตตัวเอง (Self-determination) และต้องการทำสิ่งที่ท้าทาย พฤติกรรมเช่นนี้เป็นพฤติกรรมที่กระทำด้วยการแสวงหาด้วยตนเองโดยไม่ต้องการรางวัลที่เป็นวัตถุภายนอกใดๆ หรือการบังคับและยังสอดคล้องกับที่วิลลาสลักซ์ วิลล์ลี (2542:5) กล่าวว่า การที่บุคคลมีความสามารถและกำหนดได้ด้วยตนเองมีความเป็นอิสระ เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมและเกิดรางวัลภายในจากการกระทำ ถือว่าตนเองมีความสามารถและเห็นคุณค่าตัวเอง ความต้องการดังกล่าวจะเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลขณะสิ่งที่ท้าทายในระดับที่เหมาะสมกับความสามารถของเขา และเมื่อบุคคลเกิดแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้แล้วเขาก็จะมีความสนใจและรู้สึกมีความเพลิดเพลินกับสิ่งที่เขาทำโดยปราศจากความรู้สึกกดดัน ดึงเครียดหรือวิตกกังวล ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุภากร อธิธิโชติ (2548:67) ได้ศึกษากระบวนการกลุ่มในการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ในนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยนักเรียนกลุ่มทดลองมีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังสอดคล้องกับอรพินทร์ ชูชม และอัจฉรา สุขารมณ

(2543:8) กล่าวว่า การที่บุคคลมีความพึงพอใจ และความต้องการที่จะแสดงพฤติกรรมต่างๆ จากการแสวงหาตนเอง โดยต้องการมีความสามารถ ต้องการความมุ่งมั่น ลิขิตด้วยตนเอง และเนื้อหาสาระในงานที่น่าสนใจและท้าทายจะเป็นแรงผลักดันที่ต้องแสดงพฤติกรรมโดยไม่ต้องอาศัยรางวัลจากภายนอก แต่ต้องเป็นสิ่งที่เกิดมาจากแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ ฉะนั้นสรุปได้ว่าโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ในครั้งนี้สามารถที่จะพัฒนาให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ได้

2.นักเรียนที่ได้รับการพัฒนาด้วยโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้มีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ 2 ซึ่งแสดงว่าโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ที่เน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้ถึงความสามารถของตนเอง รู้ความสนใจที่เกิดจากภายในของตนเอง (Intrinsic Interest) ซึ่งองค์ประกอบดังกล่าวนี้สอดคล้องกับทฤษฎีแบนดูรา (Bandura. 1997:79) กล่าวว่า สามารถส่งเสริมให้บุคคลมีความสนใจที่คงทนที่จะทำกิจกรรมที่เขาู้สึกว่าเขามีความสามารถ และถ้าเป็นกิจกรรมที่เขาพึงพอใจและเพลิดเพลินทำให้เกิดความมุ่งมั่น เพื่อให้บรรลุความสามารถของตนเองได้ด้วยความเป็นอิสระ โดยไม่ได้ถูกสิ่งใดมาบังคับ แต่มาจากตัวเองของเขาอย่างแท้จริง ด้วยเหตุนี้นักเรียนที่ได้รับการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้จึงสามารถทำกิจกรรมต่างๆด้วยความกระตือรือร้น ซึ่งเป็นผลมาจากแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ที่ทำให้บุคคลมีความรู้สึกเป็นอิสระ ตระหนักรู้ความต้องการและความรู้สึกของตนเองและผู้อื่น ความรู้สึกเป็นอิสระในการทำกิจกรรมด้วยตนเอง ทำให้มีความมุ่งมั่น เพียรพยายามและมีความรู้สึกสนุก เพลิดเพลินกับกิจกรรมต่างๆที่ได้กระทำ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรธาเธอร์ (Prather. 2003:online) ที่พบว่า บรรยายการการทำงาน

ที่มีความเป็นอิสระ ปราศจากความขัดแย้งจะเป็นสถานการณ์ที่ทำให้บุคคลรู้สึกพึงพอใจ สามารถทำให้งานบรรลุเป้าหมายตามที่ตั้งไว้ได้ ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของมณฑา อรุณรัตน์ (2546:61-62) ได้ศึกษาโปรแกรมพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเองที่มีต่อแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตพิบูลบำเพ็ญ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีการศึกษา 2545 ซึ่งผลการศึกษาพบว่า โปรแกรมพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเองสามารถเพิ่มแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียนที่เข้ารับการทดลองในระยะ หลังการทดลองและยังสอดคล้องกับ สุภาภร อิทธิโชติ (2548: 67-71) ได้ศึกษาผลของการใช้กระบวนการกลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน พุทธิรังษีพิบูล จังหวัดฉะเชิงเทรา ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกกระบวนการกลุ่มมีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ในระยะหลังการทดลอง และระยะการติดตามผลสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

3.นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้มีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ 3 การพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากภายในตัวบุคคล ซึ่งสามารถเกิดขึ้นได้ทั้งเพศชายและเพศหญิง ถ้าได้รับโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ ซึ่งเป็นโปรแกรมที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง กิจกรรมที่สร้างขึ้นเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการเรียนรู้ให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสมตามศักยภาพที่มีอยู่ในตนเอง โดยไม่ได้กำหนดว่าจะต้องเป็นเพศใดเพศหนึ่งโดยเฉพาะ ซึ่งกิจกรรมนั้นเป็นกิจกรรมที่สามารถกระทำได้ทั้งเพศชายและเพศหญิง ด้วยเหตุผลนี้จึงทำให้นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่ได้รับการพัฒนาด้วยโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้มีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ที่ไม่แตกต่างกัน

ซึ่งผลการวิจัยในครั้งนี้ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ ออร์พินทร์ ชูชมและคณะ (2542:110) ได้ศึกษาแรงจูงใจ ภายในใจของกลุ่มนักเรียน พบว่ามีความแตกต่างระหว่าง เพศในเรื่องแรงจูงใจภายในโดยนักเรียนหญิงจะมี แรงจูงใจภายในในภาพรวม โดยเฉพาะแรงจูงใจภายใน องค์ประกอบด้านความต้องการมีความสามารถ และ มุ่งมั่น สูงกว่าเพศชาย อาจจะเป็นเพราะธรรมชาติของ นักเรียนในวัยเรียน สภาพแวดล้อมในโรงเรียนและทาง บ้านที่ถ่ายทอดทำให้นักเรียนหญิงมีความพยายาม มุ่งมั่นในการทำกิจกรรม อยากรู้ที่จะเรียนรู้ พัฒนาทักษะ และความสามารถของตนเองมากกว่านักเรียนชาย โดย สังคมมักจะคาดหวังในตัวนักเรียนหญิงว่าควรมี ความมานะพยายามทำงานให้บรรลุผล โดยไม่ต้องมี รางวัลภายนอกเป็นสิ่งจูงใจ สิ่งคาดหวังต่างๆ ทำให้นักเรียนหญิงมีลักษณะและพฤติกรรมเป็นไปตามที่ บุคคลที่มีความสำคัญต่อนักเรียนหญิงคาดหวังเอาไว้ และยังสอดคล้องกับ สมพร พรหมจรรย์ (2540:78) ได้ศึกษาตัวแปรด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 เนื่องจากนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มักเป็นเด็กที่ความรับผิดชอบ ทะเยอทะยาน กระตือรือร้น รู้จักพึ่งตนเอง และรู้วิธีการวางแผนทางการเรียนที่ดี ซึ่งเป็นลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจในการเรียนรู้สูง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในทางปฏิบัติดังนี้

1. ผู้ที่จะนำโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ต้องมีความรู้เกี่ยวกับทฤษฎีแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ ควรทำความเข้าใจกับหลักการส่งเสริมแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ คือ การทำให้นักบุคคลเกิดความเป็นอิสระทางด้านความคิด และการกระทำ การได้รับข้อมูลป้อนกลับเชิงบวกแบบไม่

ควบคุม และการตระหนักถึงความต้องการและความรู้สึกของบุคคลอื่น เพราะเป็นหลักการสำคัญในการที่จะทำให้นักบุคคลเกิดแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้

2. ควรมีการส่งเสริมแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง เพราะหลังจากสิ้นสุดโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ไปแล้วระยะหนึ่ง อาจจะทำให้แรงจูงใจภายในในการเรียนรู้นั้นลดลงได้ และควรมีการติดตามผลความก้าวหน้าเป็นระยะต่อไป

3. ควรนำโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้มาเป็นแนวทางในการพัฒนาศักยภาพภายในตัวของนักเรียนให้มีความเข้าใจตนเองมากยิ่งขึ้น สร้างแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้เพิ่มขึ้น และให้มีความคงทนถาวรตลอดไป เพื่อลดความสูญเปล่าทางการศึกษา

4. โปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ควรมีการพักค้างคืน เนื่องจาก จะทำให้สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนและยังทำให้นักเรียนเกิดความคุ้นเคย มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันซึ่งจะส่งเสริมให้เกิดแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้

5. สถานที่ในการใช้โปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ควรเป็นสถานที่ที่สงบ ไม่มีคนพลุกพล่าน จะทำให้การทำกิจกรรมมีประสิทธิภาพมากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยต่อไป

1. ทำวิจัยติดตามผลระยะยาว เพื่อศึกษาว่าแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้นั้นมีความคงทนเพียงใด และมีการเปลี่ยนแปลงอย่างไร

2. ศึกษาตัวแปรเพิ่มเติม เช่น การมองคุณค่าในตนเอง (Self-esteem) เนื่องจาก การเห็นคุณค่าในตนเองนั้นมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ ตัวแปรดังกล่าวจะมีความสอดคล้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหรือไม่ อย่างไร

3. การทำโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้นั้นควรมีการเพิ่มระยะเวลา

ในการทดลอง จำนวนครั้งของการทดลองให้มากขึ้น เพื่อให้เกิดการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ที่คงทนถาวรมากขึ้น

4. ควรศึกษาในลักษณะเช่นนี้กับกลุ่มประชากรอื่น เช่น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย นิสิตนักศึกษา เป็นต้น เพื่อเป็นแนวทางในการให้เกิดความเข้าใจในความสามารถของตนเองและสร้างแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาศักยภาพที่มีอยู่ให้เต็มความสามารถ

5. ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ในการวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อนำผลที่ได้มาพัฒนาให้เกิดศักยภาพในตัวบุคคล

บรรณานุกรม

- มณฑา อนุรัตน์ศร. (2546). ผลของการใช้โปรแกรมพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเองที่มีต่อแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตพิบูลบำเพ็ญ มหาวิทยาลัยบูรพา. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (จิตวิทยาการให้คำปรึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.
- วิลาสลักษณ์ ชั่ววัลลี. (2542). ผลของรางวัลภายนอกและการรับรู้ความสามารถของตนเองที่มีต่อแรงจูงใจภายในของนักเรียน. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมพร พรหมจรรย์. (2540). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราช. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุภาภร อธิโชติ. (2548). ผลของกระบวนการกลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (จิตวิทยาการให้คำปรึกษา). ชลบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.

- อรพินทร์ ชูชม และ อัจฉรา สุขารมณ. (2543). การตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแรงจูงใจภายใน: ปัจจัยที่มีสัมพันธ์กับแรงจูงใจภายใน. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อรพินทร์ ชูชม ; อัจฉรา สุขารมณ; และวิลาสลักษณ์ ชั่ววัลลี. (2542). รายงานการวิจัยการพัฒนาแบบวัด แรงจูงใจภายใน. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อัจฉรา สุขารมณ และ อรพินทร์ ชูชม. (2530). การศึกษาเปรียบเทียบนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Bandura. (1997). *Self-efficacy: The Exercise of Control*. New York: W.H.Freeman and Company.
- Deci,E. ; & Ryan, R.M. (1990). *Intrinsic Motivation and Self-Determination in Human Behavior*. New York: Academic Press.
- Mathieu Roy, Carole Vezeau. (2005) . *Self-perceptions, temperament , socioemotional adjustment and the perceptions of parental support of chronically underachieving children. Educational Research. 43, 215-235.*
- Prather,C.W. (2003). (online). *How is Climate for Innovation?. Available: <http://www.thinking.net> / Creativity/creativity.html*. Retrieved June 10,2003.